

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 369

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

23 de juny de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

Es el dit de Déu?

Per segona vegada la Cambra dels Comuns ha refusat per majoria de vots l'aprovació del Prayer Book (Eucologi o llibre de pregàries) que de manera oficial demanaven els bisbes anglicans. L'emoció fou molt forta quan en primera votació es refusà l'aprovació; però ara, després de la revisió del llibre oficial de l'Església anglicana, revisió que ha durat molts anys i que fou aprovada per una Assemblea Episcopal de la pròpia Església, no cal dir com el fet té totes les característiques d'un esdeveniment.

Els comentaristes que coneixen bé la situació de l'Església anglicana afirmen que mai no havia passat aquesta per un moment de més perill que l'actual, mercès a aquest refús de la seva obra per la Cambra dels Comuns. Què en sortirà d'aquí?

El sol fet de la submissió de l'Església a l'Estat és ja en ella mateixa prou eloqüent per a mostrar la crisi agudíssima en què la votació suscita la posa. Quina cosa més trista és aquesta submissió! Quina pena fa veure com els més alts funcionaris d'aquella institució mística i espiritual han d'anar a cercar sanció per a la seva tasca més eminentment espiritual en esferes polítiques, esferes que cada dia els resten més allunyades, més indiferents i potser més hostils! Quin dolor i quin contrasentit aquest de veure com l'Església, la societat més alta, la més suau generadora dels problemes de l'esperit, ha d'anar a parar a mans d'uns diputats elegits sovint entre els medis més allunyats d'aquella i elegits quasi bé sempre només que de cara a problemes materials de governació de l'Estat!

Com pot ni per un moment resistir la comparació aquella Església amb l'Església catòlica, tan alta, tan independent, tan perfecta en els fins i en els seus mitjans, tan zelosa d'aquesta mateixa independència, absolutament necessària per altra part per a ésser fidel guardadora de totes les essències d'Esposa de l'Esperit Sant!

Com contrasta aquella actitud feble, de subjecció quasi abjecta, dels bisbes anglicans, acceptant el refús del seu llibre de pregàries, corregint-

lo segons les exigències dels diputats de la Cambra, i subjectant-lo novament a l'aprovació d'aquesta, amb la majestat i fermesa de principis i de procediments amb què el Pontífex Romà tracta totes les qüestions que afecten la integritat de l'Església, el tresor de la seva doctrina, la seva essencial disciplina! No és veritat que, fins mirant-ho amb ulls humans, aquest espectacle, des d'un punt de mira extern, ens mostra la diferència entre ço que porta l'empremta divina i allò que ha escapat dels camins eternals que Crist traçà a la seva Mística Esposa?

L'Església catòlica ha estat sempre fermament guardadora de la seva integralitat; i fins aquelles corrupteles que, amb el temps i en l'aspecte merament humà, havien anat introduint-se en certes matèries, com el veto en l'elecció de Papa, per exemple, han anat desapareixent suaument, però decididament i ferma. Potser mai com ara la nostra Santa Església no havia tingut una més gran independència en allò que no li és essencial, perquè en això mai no ha transigit gens! I fins mai com ara no havien estat més poc simpàtics als catòlics d'arreu del món certs privilegis, com el del dret de Patronat, encara existents en algun país, i que de bona gana tots desitjariem veure acabar per sempre més!

No tenia aquest mateix fonament aquella idea d'En Mella de la separació econòmica entre l'Església i l'Estat, dins Espanya? Amb les degudes i justes restitucions, amb la reparació necessària, no és cert que seria de millor veure per a tots que mai l'Església hagués de contractar amb l'Estat sobre un punt tan perillós? Lliure l'Església del dret de Patronat, lliure de dependre en matèria econòmica de l'Estat, com seria més puixant cada dia dins nostra terra l'esperit de pietat, d'independència fins en l'accidental, de l'Església!

Per què, diguen, no sembla cosa providencial la comparació que avui pot establir-se entre la grandesa i la independència del Pontificat, precisament feta ben visible en els esdeveniments d'aquests darrers temps, i la submissió i humi-

liació de l'Església anglicana amb aquest minúscul esdeveniment del Prayer Book dins la seva terra? No és veritat que, sense endinsar-se massa en els fets amb la llum que d'aquests es traspuja externament, hom té ganes d'exclamar: "Aquí hi ha el dit de Déu"?

Qui sap si Déu deixa que aquests esdeveniments es produeixin per a obrir els ulls a tants i tants cristians equivocats de les terres angleses, i així posar un fermall espiritual i fort als treballs d'un sant Cardenal Mercier i d'un benemèrit Lord Halifax?

Croada contra el món

Sí! Benaventurats els pobres! El cert és que ningú no ho vol ésser. La gent empaiten la pesseta amb veritable furor. Jo no diré que empaitin la pesseta per la pesseta, tal com es diu que fan els avars clàssics; més aviat creuré que la pesseta és desitjada com mitjà de proporcionar-se comoditats i plaers. El món no té posada l'atenció en les paraules de Jesucrist i, si les té presents, les menysprea i d'aquest menyspreu en galleja. I en això és on ens dona la característica de la seva manera d'ésser; en el gallejar. A les comoditats i als plaers ja hi tira la carn per si sola, però, o perquè és de mena temerosa i roïna o perquè és coneixedora de la pròpia baixesa, aquest enemic de l'ànima, tot cercant satisfaccions, va de puntetes i a la quieta sense moure fressa tal com fan les erugues que s'arrosseguen de flor en flor.

El món, però, no se'n satisfà d'aquests vicis a la quieta, perquè la seva psicologia el porta a fer contagiós el mal, a convertir el vici en pestífer i pudent i encomanadis, i a totes les aberracions de la sensualitat mira d'afegir-hi l'ostentació.

Un ric que fa ostentació de la riquesa i dels plaers i comoditats que ella li proporciona és una faisó tota mundana, diríem que és el fill primogènit d'aquest enemic de l'ànima que és el món.

Com és d'encomanadissa aquesta ostentació és cosa que es pot saber quaitant ço que es veu i escoltant ço que es diu.

Aquell *auto* que corre és del milionari *Tal*: ell rai, ja el pot ben mantenir. Aquell altre és de l'hisendat *Qual*. No se n'ha pogut estar. Sabeu? Ha estat cosa de la senyora que té infules i no es vol deixar passar la mà per la cara. Aquella polseguera d'allà d'alt la fa el cotxe del Malcarat. Que com el pot mantenir? Ja us ho diré: un any de bona collita i de bon preu del vi i el seu caràcter rumbós. Això és tot. Ara ja està a l'escapça i, si l'any que ve no ven el vi a deu duros, se li espatllarà el motor. I el temps que tardarà a tenir-lo adobat! La polseguera d'allà baix encara es deu; és a dir, no la polseguera pròpiament, sinó les quatre rodes que la fan. És una família de dos cents duros al mes de sou que el paga per setmanades. Algú altre rebrà; potser el qui es queixarà serà el forner de davant de casa seva o potser en gemegarà el ventrell vuit dels que tant volen córrer. I així podem anar tirant per avall: uns menestrals per ses excursions, unes minyones de servei per a ses fontades no voldran ésser menys i també pagaran al món dels autos la seva contribució; encara que humil, certament desproporcionada amb llurs mitjans. Podem per exemple aquest mitjà furient de locomoció del qual es valen per anar de pressa la gent de poca feina, perquè ara, amb motiu d'haver-se vist córrer

a Barcelona el número trenta mil i tants, s'ha fet d'actualitat.

* * *

Així com no hi ha cap virtut que sigui de moda, tampoc n'hi ha cap que no sigui conreada per un cert nombre de persones en els països catòlics. No falten, doncs, i podem esperar que no faltaran mai, gent que fan efectiva la seva renúncia del món. Que són pocs? No els he comptat, si no són pocs almenys fan molt soroll. És més; així com la característica del món és el soroll, la característica dels que han renunciat al món és fer poc soroll. Però també us diré que així com els primers fan *be, be*, com uns xais a tota instigació mundana, a tota moda, a tot corrent encomanadis, els altres, no sé de quin diantre de fibra tenen format el seu caràcter, que lluiten silenciosament contra la faramalla lluent mundana i fins i tot s'exerciten a bogar contra corrent. A aquests, en el número dels quals suposo que s'hi compten molts lectors de CATALUNYA SOCIAL, no els falten dificultats i obstacles. Els enemics els tenen assetjats i el setge és cada dia més estret. El luxe anònim dels carrers de les ciutats no és l'enemic més temible. Ho és més el de les famílies amigues que formen la relació més freqüent i encara més el de la mateixa parentela. Però encara té el món una arma més temible i més traïdora. Són els col·legis que eduquen els infants de les famílies arreglades. Allí ja en sentiran de sermons contra els enemics de l'ànima, però, si molt convé, alguns d'aquells mateixos col·legis, de manera més o menys directa, explotaran com un mitjà de propaganda el luxe dels col·legials i de llurs famílies i es complauran a posar als ulls de la gent que no es moquen amb mitja mànega, sinó que recluten la seva tropa de nois i noies en les elevades esferes socials.

Qui predicarà aquesta croada avui dia tan necessària contra el món i les seves ostentacions?

Encara que ella no tingués altres efectes que donar valor als que lluiten, establir entre ells el contacte del bon exemple i de la mútua edificació, i determinar la cooperació lleial i decidida de molts elements que no deuen ni poden regatejar-la.

JAUME RAVENTÓS

Si l'home que blasfema creu i reflexiona, si és cristià i racional, un cop s'hagi fixat en ço que és la blasfèmia, és impossible que no es determini a netejar la brutícia de la seva llengua.

La pel·lícula "Ben-Hur"

II

Deixem ara la paraula al redactor de la *Revue des Lectures* (1). Traduirem tota sencera aquesta nota, que constitueix, sens dubte, una de les primeres crítiques objectives i concretes d'una producció cinematogràfica, que hem trobat en un periòdic catòlic. Sovintegen molt els planys pels estralls del cinema, entre els escriptors de bona intenció, però la denúncia concreta i documentada d'un film immoral o antireligiós, és gairebé inaudita, i hem de saludar el primer exemple que veiem d'aquesta classe, tan urgent i necessària, de judicis periodístics.

"D'aquesta novella casta i cristiana [*Ben-Hur* de Lewis Wallace], la indústria cinematogràfica n'ha extret una pel·lícula que no és ni l'una cosa ni l'altra. (Subratllat meu.)

El film *Ben-Hur* que es projecta en exclusivitat al Cinema de la Magdalena, a París, des del 27 abril 1927, i que aviat donarà la volta a França, ens és arribat precedit de la formidable publicitat que li ha fet el seu èxit a Anglaterra i a Amèrica. Es pot dir en tota veritat que és un film únic. Representa un esforç enorme, més que *Christus* i *Quo vadis*, perquè reproduïx dos espectacles que s'haurien cregut irrealitzables, i que asseguraran per llarg temps el seu èxit: el combat naval i la carrera de carros.

Des del punt d'albir que ens ocupa formularem dues reserves greus.

Mentre que la novella de Lewis Wallace és netament cristiana, el film suprimeix gairebé tot el que s'inspira en la fe cristiana o que hi condueix (subratllat meu); redueix al mínim, per no dir a res, l'abast sobrenatural dels episodis representats i es limita a una història humana. L'Infant-Déu hi és anomenat tres vegades: però és l'única al·lusió que fan a la divinitat i a la missió divina de Jesucrist. Per tota la llargada del film, la cara de Nostre Senyor resta amagada: ens ensenyen el braç diferents vegades i una vegada les cames, però jamai el rostre; així ho exigeix, segons sembla, una secta d'Amèrica (subratllat meu). El film no amaga solament la cara de Nostre Senyor, suprimeix gairebé absolutament la seva divinitat. Nostre Senyor és el rei salvador promès per Jahvè, anunciat pels profetes i vingut per a deslliurar el poble jueu de la tirania de Roma. Fa miracles, practica la beneficència, predica el repòs i la llibertat: "la veritat és la seva espasa i l'amor és el seu escut". Enlloc no és el Redemptor vingut per a salvar el món del pecat.

La Cena, que no és evocada en la novella, és maltractada d'una manera particular. En una sala que fa pensar en la de Leonard de Vinci, Jesús s'acontenta de dir als seus deixebles: "Jo us dono un manament nou: estimeu-vos els uns als altres." I res més. Després de la crucifixió un vell s'expressa en aquests termes: "El nostre rei és mort, ens ordena estimar-nos i pregar. —No, no és pas mort— replica Ben-Hur —viurà eternament en el cor dels homes" (2). Jo no vull declarar totes les inexactituds de detall. Només aquesta: els pastors són cridats a l'estable, no

per mitjà dels àngels, sinó per una estrella, la mateixa estrella dels reis magues. En resum, mentre que la novella prova la divinitat de Jesús amb insistència, el film deixa en l'ombra el seu caràcter diví.

Però vet aquí una observació que, en cert sentit, és més important encara. Deixo de banda l'idilli de Ben-Hur amb la jove esclava Esther, filla del seu intendent: és un idilli, i prou. Les persones que el trobessin xocant, han de renunciar al cinema per a sempre.

Ço que cal consignar amb severitat, són les dues escenes molt voluptuoses i escandaloses que es desenrotllen al final de la primera part. Mentre que en la novella, o almenys en la traducció que seguim, Iras l'egípcia no es troba ni una sola vegada amb Messala a qui estima, ella es lliura, en la pel·lícula, a l'heroi romà qui va a visitar-la, en la seva alcova, com qui va a complir un deure (*sic*) [aquest *sic* és de la *R. des L.*]. Mentre que en la traducció, la cortesana autoritza simplement les assiduïtats de Ben-Hur a fi de revelar la seva identitat a Messala, ella li parla, segons el text del film, en paraules excessivament carnals, i amb postures i perfums enervants s'afanya a seduir Ben-Hur a qui ofereix ella "la seva beutat salvatge per domtar".

És superflú afegir que cap publicació de cap mena no ha fet, ni en gros ni en detall, cap observació que pertocui de la vora o de lluny a les importants reflexions que proposem aquí: tot el que no són diners, plaer i fama, interessa tan poc!

En conclusió. Per als adults instruïts en religió, refermats en la fe i prou disciplinats per a sostreure's a les evocacions miserables i a llurs perills, aquest espectacle no ofereix, en general, cap inconvenient. Per a la joventut d'ambdós sexes, per als cristians ignorants i no previnguts i les voluntats febles, és perillós. En primer lloc, donarà de la persona adorable i de la missió divina de Jesucrist una idea falsa i deixarà, en aquest punt, en les ànimes delicades, una impressió enutjosa i que perjudicarà la pietat (subratllat meu). Després, i principalment, els dos episodis que hem assenyalat deuriem, i fins haurien hagut d'aixecar la indignació dels catòlics i provocar, prop dels administradors de la societat editora, una gestió tendint a fer-los corregir. Mentre siguin mantinguts, el film constitueix, per a nombroses persones, una ocasió de pecat greu i deu ésser en principi prohibit a la joventut cristiana."

Fins aquí la benemèrita *Revue des Lectures*. Oferim la traducció del seu judici a tots aquells que semblen recusar el nostre, discutint-nos el dret de judicar aquesta pel·lícula sense haver-la vist i basant-nos només en el material de propaganda. Ara veuran si ens hem errat de gaire. El redactor de la revista dirigida per l'Abbé Bethleem ha vist la pel·lícula. Nosaltres, no. Ell ha pogut copsar la gravetat de les dues escenes de seducció, que en l'opuscle Bistagne realment no es destaquen. Però en l'argument de *La Novela Semanal Cinematográfica* es posa prou de relleu el pecat que per si sol basta per

a emetre un judici sever i per a justificar el recel del públic catòlic, pecat que la *Revue des Lectures* confirma i testifica: "No és ni cast ni cristià." "Suprimeix tot ço que s'inspira en la fe cristiana o bé que hi porta." "Redueix al mínim, millor dit, a no-res, l'abast sobrenatural dels episodis representats." "El film no amaga solament el rostre de Nostre Senyor, suprimeix gairebé absolutament la seva divinitat." "Enlloc no és el Redemptor vingut per a salvar el món del pecat." "Donarà de la persona adorable i de la missió divina de Jesucrist una idea falsa." Són els mots d'un catòlic que ha vist la pel·lícula i no ha llegit la narració Bistagne, i ja veieu com coincideixen amb els mots dels qui hem llegit l'opuscle encara que no hàgim vist el film.

Devem a un bon amic l'oportunitat de conèixer sobre aquest film i sobre el seu parió *El Rei de Reis* una opinió interessant de la revista catòlica anglesa *The Universe*, la qual en el número del 16 desembre 1927 planteja a propòsit d'aquests dos films la qüestió següent: "*Deuen els films presentar Crist?*" (Should films show Christ?). És a dir, és lícit que surti en pel·lícula la figura de Jesús? El subtítol ja indica el sentit de la resposta: "Quan governa un baix mercantilisme (rank commercialism) la decència se'n va", i tot l'article gravita sobre el criteri de la intenció dels editors; quan aquesta és simplement el fer negoci, no s'hi val a fer servir per a fins mercantils la divina figura del Salvador. Aquesta és la tesi de *The Universe*; els lectors trobaran que no és pas altra la nostra posició.

Per cert que dedica a la visió fragmentària i no facial de Crist en el film *Ben-Hur* expressives frases de desaprovació, rebutjant l'hipòcrita escrúpol de la secta americana que alguns han cregut reverencial inhibició. "En el *Ben-Hur*, diu *The Universe*, Nostre Senyor era representat per una mà movent-se al costat de l'escena o d'una manera per l'estil, que resultava barroera i no gens grandiosa (awkward and not impressive). En el *Jueu Errant* — va dient — una llum brillant lluita allí on es suposava que hi havia Nostre Senyor (3). *Un hom prefereix no veure cap pel·lícula d'aquesta mena, abans que contemplar aquest simbolisme no gens satisfactori.*" (One would prefer not to see films of this kind at all than to be shown such unsatisfactory symbolism.)

És contundent la repulsa del setmanari londinenc contra aquests novells mercaders del temple. "A propòsit del record d'alguns films de la Passió i la imminència de veure *El Rei de Reis* (pel·lícula que ha estat molt comentada al Nordamèrica, diu en altre lloc) un hom no pot estar-se de demanar fins on es justifica que el cinematògraf pugui presentar visions d'aquest tipus." "L'explotació de la religió per un mercantilista és cosa que fa tremolar amb disgust." Això ho diu després d'haver fet constar que avui dia l'espectacle cinematogràfic és governat per un comercialisme flagrant. Si la intenció fos sincerament donar una descripció cinematogràfica de la Passió del Senyor "amb esperit de fe i reverència", res no hi hauria a dir. Però si el productor "reconeix les possibilitats comercials del Nou Testament i es posa a la tasca de realitzar-les, amb escenes sensacionals, narració tergiversada i grans cops de timbal, hauria d'ésser treta a fora dels estudis, o tallers, a cops de xurriaques."

La distinció és clarament marcada i es resumeix

així: "l'Església pot fer servir el cinema per al Diví propòsit, però el cinema no pot fer servir l'Església per als seus fins humans." "Perquè l'artista sincer provarà d'expressar la ment de l'Església, mentre que el comercialisme no sabrà fer altra cosa sinó posar les mans sacrílegues en el sobrenatural."

Visió sintètica d'aquest mercantilisme, clourem aquest article per una escena del *Ben-Hur* especialment lamentable. Es refereix al quadro de l'Adoració dels pastors. L'actriu que figura la Verge Maria ha d'aixecar el Diví Infant presentant-lo a l'home-natge dels humils visitants. Però com que la hipocresia sectària impedeix representar el Crist, han substituït el Nen Jesús per un paquet amb el volum aproximat d'un infant de bolquers. Però la foto és clara i denuncia la trampa. La Mare aixeca amb sos braços solament un farcell! Tota la moralitat del *Ben-Hur* com també tota la moralitat del *Rei de Reis* són en aquesta escena, més simbòlica de ço que els editors preveïen. No és pas el Crist veritable ço que ens ensenyen els actuals mercaders del temple devinguts explotadors de cinema. No és pas el Crist, sinó un farcell (4).

R. RUCABADO

* * *

A l'andònim amic d'Alpens. — Malauradament, la lletra a la qual es refereix el retall que vostè m'envia és autèntica. Però els mateixos que l'han obtinguda sorprenent, Déu sap amb quines arts, la bona fe de la il·lustre persona que la signa, la fan circular com a element d'un reclam maligne i desvergonyit, i la publica en frontispici el lamentable fascicle dels senyors Bistagne i Bayon, rublert d'heretgies i falsejats, i completament estrany al catolicisme.

Un cas semblant ha succeït a França amb la pel·lícula *Ben-Hur*. També ha estat sorpresa la bona fe d'una personalitat elevada, i... ja veu vostè mateix el judici de la *Revue des Lectures*!

La matèria és molt greu. És qüestió de cridar l'alarma al poble cristià, i en seguirem parlant en articles pròxims. — R. R.

(1) N.º 7 a LXVe Année. 15 juillet 1927. P. 702 i 703.

(2) Veure el nostre article anterior.

(3) També al *Ben-Hur*, una escena on Jesús portant la creu ha de figurar a distància, i no hi ha manera de fer sortir solament la mà o els peus, és resolta de la següent forma. S'obira la creu en mig de la multitud i una mena d'ombra lluminosa sense perfils ocupa el lloc de Crist...

(4) La secta americana que per un escrúpol (?) no deixa representar les divines faccions i sols consent exhibir les mans o els peus del Senyor, és, però, molt tolerant amb la nuditat, femenina i masculina, molt profusa a la pel·lícula *Ben-Hur* (com també a *El Rei de Reis*). En aquesta mateixa escena on el Jesuïta és figurat per un farcell buit, els pastors van gairebé nus, i nus també se'ls apareix l'estrella (?) guiadora. Fa venir fred de mirar aquelles esques nudes, en la nit del *Desembre congelat*!

No vencen els inactius, sinó els que lluiten.
Si no lluiteu no us podeu plànyer de l'activitat dels vostres adversaris.

Un fals concepte del conflicte social

Hi ha gent que creu solucionar el problema social repartint entre els obrers indigents unes quantes camises i espadenyes. Existeixen entitats que es declaren protectores de l'obrer, que no fan altra cosa que organitzar vetllades ben solemnes, a l'acabament de les quals desfilen davant de la presidència un petit estol d'obrers decoratius que accepten agraïts els presents d'alguna dama generosa. Quan s'ha acabat la festa, els organitzadors de l'acte abandonen el local amb un somris als llavis com si haguessin donat una forta llançada al socialisme i al comunisme que van avançant arreu del món. A aquestes festes assisteixen uns quants personatges il·lustres que no han vist mai un obrador ni una fàbrica. De vegades un dels obrers afavorits amb unes espadenyes flamants o una camisa de cotó, llegeix un discurs de gràcies i aprofita l'avinentsa per a fer saber a la distingida concurrència i a les il·lustres dames que presideixen l'acte, que havia format part d'organitzacions perilloses, però que ha obert els ulls davant unes persones tan generoses que li ofereixen desinteressadament unes espadenyes. Havent desertat un obrer tan intel·ligent de les organitzacions obreres, aquestes ja les podeu donar per mortes.

Si nosaltres coneguèssim aquestes dames tan generoses que pretenen atraure els obrers repartint camises i calces de vellut, els diríem que no han de confondre el problema social amb la beneficència. L'obrer no demana caritat, sinó justícia. Algunes d'aquestes dames tenen dins de la família fabricants molt coneguts en el món dels negocis, i, per tant, farien una obra més bona aconsellant als patrons que concedeixin espontàniament les millores justes que són quasi sempre obtingudes amb violència, que no pas repartint presents als obrers flonjos com pa de pessic.

Aquestes ficcions ens han fet molt de mal. No fa molt de temps que un rober va organitzar una festa benèfica; i es van esmerçar tants diners per a organitzar l'acte que, a desgrat d'haver-se venut totes les localitats, va donar un benefici de dotze pessetes. Els pobres moltes de vegades són un pretext perquè les persones frívoles es diverteixin. Què farien certes dames si no existissin robbers, hospitals i sanatoris? Si arribéssim a implantar un sistema econòmic tan perfecte que desapareguessin els pobres i la ciència pogués evitar les malalties, hi hauria dames tan caritatives que llogarien homes perquè fessin de malalt i de pobre. Senyor! Quanta farsa hi ha al món! Com volem que els obrers, els veritables obrers, acudint a aquestes entitats protectores dels obrers si els fan servir de comparses? No és pas això el que vol el poble. L'obrer no en vol de camises i espadenyes ofertes per una dama en una sala d'espectacles. La caritat és una virtut molt santa, però la mà esquerra no ha de saber el que dona la dreta. Fer caritat davant el públic és humiliar els pobres.

Com perden el temps els que sostenen aquesta mena d'entitats! No veuen que el poble que sofreix i treballa no agraeix la seva generositat! No és pas amb aquests procediments com aconseguir

rem que els obrers s'aixopluguin sota la nostra bandera!

No hem d'oblidar que l'obrer té el dret de satisfer totes les necessitats de la vida. Hi ha gent que creu que l'obrer ha de percebre un jornal únicament per a pa i aigua. Són tan entenimentats i tan previsors que es neguen a retribuir bé els obrers perquè aquests, si guanyessin molt, tindrien vicis. Aquests senyors tan plens de seny, quan passen davant un cafè o un bar i veuen un estol d'obrers a l'entorn d'una taula s'escandalitzen. Sembla estrany, exclamen, que malversin els diners amb begudes inútils! Creuen que és un excés que un obrer, en havent dinat, prengui un cafè esperant l'hora de retornar al treball. En canvi no s'escandalitzen quan passen davant de certs casinos on hi ha constantment darrera els vidres un estol de paràsits que no s'han sotmès mai a la llei dura del treball!

L'obrer, com els altres homes, té fills i, per tant, ha d'atendre moltes necessitats. El senyor previsor exclamarà enfurismat: que no prengui cafè i que no es diverteixi. Amb l'estalvi pot atendre les necessitats de la família. I per què no estalvia també el patró? Els rics poden obtenir tot allò que abelleixen; però els pobres a més a més de lliurar-se a treballs penosos s'han de sacrificar per a poder viure. No volem pas dir que l'obrer hagi de malversar els diners, però creiem que si amb el seu treball contribueix a augmentar la riquesa i a donar gran impuls al progrés dels pobles, té el dret de viure bé. No és pas el meu intent fer creure als obrers que no seran feliços fins que converteixin la terra en un paradís. No tenim pas un concepte materialista de la vida. La veritable felicitat la trobaran lluny de la terra si han sabut seguir el camí dreturer. Si reconeixem aquestes veritats hem també de reconèixer que els obrers haurien de guanyar una soldada que els permetés atendre les necessitats de la vida i les de la família. No és just que un home, després de lliurar-se a treballs duríssims, no pugui educar els seus fills ni portar a la llar una mica d'alegria. Si les altres classes socials es distingissin per llur austeritat, podrien també exigir als obrers que fossin austers; però com volem que prediquem l'exercici de l'austeritat en un país on es llencen els diners per coses banals i on hi ha tants de rics que no saben que la riquesa és una responsabilitat? Si no existís tant de luxe i tants de vicis, hi hauria diners per a recompensar millor els obrers.

Si hi hagués una mica més de sinceritat i sobre tot de valentia, es podrien evitar molts abusos. Però qui s'atreveix a fer reflexions a aquells que es troben al cim de l'opulència? Els pobres els poden masegar sense tèmper que cap d'ells adopti una actitud enèrgica. Poseu de manifest llurs manaments i turpituds i humilment acoten el cap. En canvi quan algú s'atreveix a blasmar els defectes i els vicis dels de dalt, s'alça una cridòria eixordadora que us obliga a cloure els llavis. Us diuen revolucionari i pertorbador. Els opulents es creuen

intangibles. Troben que és just i lògic que el poble sigui ben aconsellat, però ells no admeten consells de ningú. Els rectors dels pobles rurals on hi ha a l'estiu colònies d'estiuejants, us diran el calvari que han tingut de passar quan de la trona estant, complint la seva missió sacerdotal, s'han atrevit a blasmar la frivolitat i la lleugeresa de certes donzelles. Més d'una vegada s'ha acudit a la superioritat per a denunciar a un pobre rector que ha tingut la gosadia de defensar la moral

cristiana. La moral, ja ho hem dit altres vegades, és pels pobres.

Els rics inconscients creuen que amb diners podran comprar un passaport per entrar al cel; però quan abandonin la terra, a mig aire del cel blau trobaran un àngel que els donarà una agulla i un camell perquè s'entretinguin abans de traspasar la llinda de les portes del cel a fer-lo passar pel forat de l'agulla.

J. CIVERA I SORMANI

Qüestió important

El cine convertit

Els estralls que ha fet el cine en els costums públics té de contrarestar-los ell mateix convertint-se en un mitjà poderosíssim de bones propagandes, en apòstol de les bones obres. Solament a aquest preu ha d'ésser admès el cine entre la gent de bé.

Sense el cine, posat fins ara al servei del maligne, no haurien estat possibles les actuals modes, ni la llicència desenfrenada dels costums, ni la depravació general de la vida humana.

Amb aquest mitjà meravellós de propaganda ha passat, com sempre, que els fills de les tenebres han estat més espavilats que els fills de la llum.

Ens semblava a quasi tots que blasmant enèrgicament el cinema, no anant-hi, allunyant-lo, complíem bé amb el nostre deure, fèiem tot quant estava de la nostra mà per a prevenir els estralls i lliurar-nos-en, lliurant-ne també els nostres. Equivocada i fatal il·lusió!

El cine és un fet, per molts títols admirable, que ja no destrueix ni evita ningú. És massa gran, massa sorprenent, massa difusiu i meravellós perquè es pugui foragitar de la terra, ni evitar la seva creixença universal.

No hi ha més remei que reconèixer la seva realitat.

No hi ha més remei que regenerar-lo, apoderar-se'n i posar-lo al servei de Déu.

O això, o bé contemplar cridant i picant de peus, inútilment, com els seus funestos efectes van emmetzinant-ho tot i corrompent-ho i podrint-ho.

Davant de semblant imperiós dilema la resolució dels catòlics és clara i manifesta: convertir el cine en mitjà d'acció social i de propaganda religiosa.

Se'ns dirà amb raó que no tots els bons catòlics han presenciat impassibles els estralls del cine. No ho oblidem pas. És veritat; no han estat pocs els nostres homes d'acció que han treballat de ferm a evitar les desviacions del cine (i certament que n'han evitat moltíssimes) i a convertir-lo en mitjà eficaç de propaganda. Aquests benemèrits catòlics han obligat, a més a més, amb els seus esforços i després d'un sens fi de gestions, que les autoritats imposessin la censura a les pel·lícules; encara que tothom sap que la censura solament evita una part petita del mal, quan no resulta anodí i fins ridícul aquest mitjà. Cal augmentar els esforços fins que la censura sigui completa i aplicada, estrictament aplicada, que no ho és quasi mai.

La regeneració cristiana del cine i la seva aplica-

ció a la propaganda catòlica, va guanyant cada dia més terreny.

El *Cine parroquial* ja és un fet i comença a fruitar.

El *Cine escolar* va difonent-se arreu.

Van fundant-se, a l'estranger, Societats per l'exploració de la indústria del cine en sentit religiós. L'Institut italià "Luce" ha fet, l'any passat, 435 pel·lícules, i ha distribuït 5.985 còpies positives per al servei cinematogràfic. Les pel·lícules que ha cedit gratuïtament per a la propaganda catòlica li han costat més de mig milió de lires. Els assumptes d'aquestes pel·lícules abracen tots els aspectes de la vida científica i social. La Zoologia i l'Agricultura presten materials interessantíssims per a filmar-los, i no cal dir els meravellosos espectacles de la naturalesa i les meravelles del progrés modern si en donen d'elements superbs a les màquines filmadores.

Està, altrament, ben demostrat que l'evolució del cine cap al camp cristià és una realitat cada dia més tangible. Encara que inicial és prometedora de copiosíssims fruits. Convertir el cine en apòstol de les bones idees i dels bons costums ja no té res d'utòpic. És qüestió de voluntat.

Però, a més a més, és qüestió vital. Tan vital, que si no contrarestem els efectes perniciosos del cine dolent, seran poc menys que nuls quants esforços fem per a salvar la societat contemporània.

A. Z.

Un nou discurs del Papa

És molt de remarcar l'extrema i persistent sollicitud del Papa per la joventut escolar. Aprofita Pius XI totes les ocasions per adoctrinar-la, per a guiar-la i confortar-la i empènyer-la pels camins de la Religió i de la ciutadania, defensant-la sempre de totes les imposicions cesaristes i de totes les influències insanes.

El discurs que acaba de dirigir el Papa als estudiants universitaris catòlics de Roma està amarat de sentiments paternals, de zel de la glòria de Déu i el bé particular dels seus fills.

Que bo és el Papa!

Que savi és i que fort i indomable dins de la més ardent caritat!

Ell vol els estudiants ben cultes, ben caritatius, ben comprensius, bons catòlics, bons ciutadans, íntegres, baronívols, radiants, alegres, emprenedors, fidels a Déu, a l'Església, a si mateixos i a la pàtria llur.

Que bo, que sant, que savi i fort és Pius XI!

Un article antireligiós de «Gaziel» director de «La Vanguardia»

“Gaziel” segueix damunt les planes de *El Sol*, de Madrid, atacant el catolicisme. Aquests atacs, naturalment, no s’atreviria a publicar-los damunt les planes de *La Vanguardia*. Perquè els catòlics que encara llegeixen aquell diari gris i funerari coneguïn el concepte que mereixen al seu director el catolicisme i les ordres religioses, reproduïm un fragment de l'article “Una hora falsa” publicat en l’alludit diari de Madrid.

“Todos los que siguen con alguna atención, no ya cuanto ocurre en el primer plano de nuestra vida pública, sino las corrientes que fluyen por los discretos fondos desde los cuales procuran intervenir en ella fuerzas que no han sido creadas precisamente para la gobernación temporal, habrán observado, de un tiempo a esta parte, el creciente afán interventor de algunas Ordenes religiosas españolas. Están desarrollando una actividad insólita y revelan largas aspiraciones en el terreno administrativo y político. La breve escaramuza polémica habida últimamente entre *El Sol* y *El Debate*, fué un chispazo escapado de esas corrientes subterráneas.

Hace muchísimos años que en España no ocurría cosa semejante. Parece cada vez más evidente que en las esferas directivas de esas instituciones religiosas se ha dado, aunque sea *sotto voce*, un grito y un santo y seña: “¡Ha llegado la hora!”

Diré en seguida que, a mi juicio, esa consigna expansiva ha sido dada de buena fe, es decir, en la firme creencia de que realmente ha sonado, después de larga espera, el anhelado instante propicio a una radical y profunda reforma. ¿En qué sentido? Naturalmente, en el de ellas, en el que vienen sonando, con una inflexibilidad admirable, desde hace nada menos que siglos.

“El ciudadano español, que ignora tantas cosas útiles, no sabe, o no recuerda, o no quiere molestarse en considerar que en España hay importantes núcleos compactos, disciplinados, celosos, que están sinceramente convencidos de que la organización pública del país, desde hace demasiado tiempo, es un ciempiés, un absurdo, una abominación y una maldad que clama al cielo. A su juicio, la estructura, ya no ideal, sino la única legítima y no pecaminosa de una sociedad humana, es la estructura teocrática. Todo poder viene de Dios: de ahí que sus ministros tengan el deber (no el derecho, sino la obligación, so pena de faltar a los mandatos divinos) de intervenir y controlar todos los poderes públicos. La democracia, el poder civil, la separación de jurisdicciones entre lo temporal y lo eterno, la tolerancia, la neutralidad del Estado, etc., no son más que aberraciones monstruosas, sugeridas por el diablo a los hombres, con la intención de perderlos por toda la eternidad.

A semejantes creyentes, todas las contrariedades del Mundo son incapaces de hacerles variar de criterio. Firmes en su convicción inexpugnable, seguros de que al final ha de triunfar su causa, que es la de Dios, estos españoles esperan durante años y años,

y son capaces de esperar, impertérritos, durante siglos. Y en cuanto creen percibir el menor signo o coyuntura favorables, apenas observan en el muro civil la menor grieta o rendija, gritan para sus adentros: “¡Ha llegado la hora!” Y se lanzan como un solo hombre a la conquista del reino de promisión.

“Hay que reconocerles una lógica impecable, si es que lo rectilíneo vale tanto en política como en geometría. Desde su punto de convicción, se conducen y obran perfectamente. Si no hicieran lo que hacen, sería porque no creerían lo que creen. Dada su fe, sus actos son irreprochables. Y yo nunca he comprendido cómo hay quien pueda tacharlos de hipocresía, cuando a mí me parecen la sinceridad y la consecuencia personificadas, mejor dicho, hechas cuerpo.

“En el caso actual, ¿qué hora es esa que pretenden haber oído sonar? Como no esté ofuscado por su propio deseo de verlo así, ¿hay alguien que pueda descubrir objetivamente en el mundo contemporáneo, en la Europa de hoy e incluso en la España del día, un verdadero impulso de reacción profunda, en el sentido de devolver al Estado la forma teocrático-faraónica de los tiempos de Ramsés, en Egipto, o de Felipe II, en el Imperio hispano-católico? ¿Es verosímil suponer que el espíritu civil, como rector legítimo de la cosa pública, está en vías de desaparición, y que va a sustituirle en alguna parte un espíritu, no ya religioso, sino de casta religiosa?”

No se necesita partidismo alguno para sentir el absurdo fulminante de tamaña visión.”

No volem fer cap comentari. Que els facin els lectors de *La Vanguardia*.

Del món catòlic

Molt aviat s’inaugurarà un monument a les ribes del llac Michigan, als Estats Units, a la memòria del Pare jesuïta Marquette, qui ja té una estàtua a la ciutat de Chicago, per considerar-se'l fundador d'ella, per haver estat, com famós explorador, el primer a navegar pel Mississipi, i haver traçat la seva direcció geogràfica.

Sempre s’ha de reconèixer l’esperit progressiu i humà dels religiosos, i amb tot i la guerra injusta que se’ls vol fer, per part de les idees radicals, sempre s’ha d’homenatjar, justament, a clericals i religiosos.

* * *

La Universitat Catòlica de Washington ha concedit el títol de doctor en Teologia “honoris causa” al Pare Joan Wynne, pels seus insignes mèrits i principalment pel seu treball impropie en la publicació de *The Catholic Encyclopaedia*.

Els clàssics i nosaltres

XIII

Els problemes d'educació que ha suscitat l'estudi dels antics clàssics, això és, l'estudi de les humanitats, no afecten amb la mateixa intensitat a tots els graus d'ensenyament. El sistema d'ensenyament o d'educació intel·lectual comprèn en tots els països civilitzats tres graus: l'ensenyament primari, el secundari o mitjà i el superior o universitari.

L'ensenyament primari ha de donar a l'infant coneixences elementals però suficients, principalment en dues matèries, les llengües usuals i el càlcul.

L'ensenyament secundari hauria de bifurcar-se en dues branques: l'ensenyament professional i l'ensenyament purament cultural. Es en aquesta darrera branca d'estudis on l'educació humanista té el seu lloc. L'ensenyament de les humanitats té per objecte donar als alumnes la formació completa que exigeix i pressuposa l'ensenyament superior. Aquest, més endavant, donarà la formació especial exigida per les carreres anomenades liberals. El jove que ha acabat l'educació humanista arriba, diguem-ho així, a un entreforc de camins. El que ha seguit fins aquell moment es ramifica en els més diversos sentits. És el moment en què ha de fer elecció de la carrera en la qual esmerçarà les seves activitats per tota la vida. Aquesta elecció és per l'alumne d'una importància cabdal; d'ella depèn el seu esdevenidor. En aquest moment, doncs, ha d'estar en possessió d'una plena llibertat per pendre la resolució que li dicti el seu legítim interès; ha d'estar capacitat per orientar-se en totes les possibles direccions. En altres mots: la formació que fins aquell moment hagi rebut no sols ha d'ésser seriosa i completa, ans encara ha d'ésser general, talment que no prejudgi per res la seva vocació.

Quina ha d'ésser aquesta formació general? Quins coneixements ha d'haver adquirit l'alumne per tal que la universitat pugui fer d'ell un especialista sòlidament format en el ram de ciència que ell vulgui estudiar? Tinguem present que l'ensenyament superior no exigeix als seus aspirants nombrosos coneixements especials; ço que necessita són simplement intel·ligències madures, intel·ligències obertes i ben desenrotllades. Monsenyor Dupanloup en la seva lluminosa obra: *De l'education des humanités et de l'affaiblissement des études*, resumeix aquest criteri en aquest principi (p. 15): "Importa menys haver après molt que haver adquirit capacitat d'aprendre." És la capacitat d'un treball personal, espontani, independent i constant, ço que ha d'haver après ja el jove que truca a les portes de la universitat. L'estudiant en el moment d'entrar a la universitat no ha d'acontentar-se amb recollir passivament i a repetir automàticament les lliçons del professor; ha d'aspirar a examinar-les i comprovar-les amb el seu propi treball; ha d'aspirar a remuntar a les fonts mateixes de les ensenyances que ell rebi, i assimilar-se-les fins al punt d'esdevenir ell mateix mestre i investigador. Si a això afegim que per portar a terme aquesta aspiració, cal també a l'alumne un temperament sa i robust, capaç de resistir les fatigues de l'estudi, i una voluntat ferma i tenaç, tindrem formulat el bell principi d'educació dels antics: *mens sana in corpore sano*.

"Es pel pensament i per la paraula, diu també Monsenyor Dupanloup, que l'home és home... Perfeccionar les dues prerrogatives que constitueixen la dignitat de l'home, això és, la raó i la paraula, i per aquest mitjà *hominem humaniorem facere* (fer l'home més humà), tal és la gran finalitat de les humanitats, d'on els ve llur nom de *humaniores literae*" (Op. cit., pàgines 15 i 16).

El fonament de les humanitats tradicionals és l'estudi dels clàssics grecs i llatins. Quant al llatí, era evidentment justificat el seu estudi en els temps en què era la llengua universal de les ciències. Avui ja no ho és. Amb el progrés de les ciències, les llengües vives han suplantat el llatí en totes les esferes de l'activitat intel·lectual. Són ben nombrosos els qui, partint d'aquest fet innegable, són partidaris d'una transformació radical i d'una modernització a ultrança en el camp de les velles humanitats. "Per què, diuen aquests, fatigar i avorrir els alumnes forçant-los a aprendre idiomes difícils que ja no es parlen ni escriuen? Per què no substituir l'estudi del grec i del llatí pel de les llengües vives, pel de les matemàtiques, pel de les ciències naturals? L'estudi esdevindria així una veritable recreació i a l'ensem seria d'una immediata utilitat en el nostre temps".

Es innegable que, de primer antuvi, les raons en les quals els reformistes fonamenten llur programa, són seductores. Ben examinades, però, veurem que són tan febles com seductores.

Tres són les objeccions contingudes en aquest atac contra les humanitats tradicionals: la fatiga, la manca d'interès i la inutilitat de llur estudi. L'objecció essencial i l'única que cal realment tenir en compte és la tercera, la de la inutilitat. Val, però, la pena de desfer amb unes poques paraules les dues primeres, menys importants.

Quant a la fatiga que suposa per part dels alumnes l'aprenentatge del grec i del llatí, sols observarem que tot treball seriós, qualsevulla que sigui, consisteix essencialment en l'esforç que hom fa per vèncer una dificultat; i qui diu esforç, diu fatiga. Vèncer una dificultat és sempre un sa exercici de la voluntat i, per tant, un mitjà excellent de formació moral.

Quant a la manca d'interès que l'estudi del grec i del llatí ofereix a la joventut, observarem que no hi ha matèria d'estudi, per àrida que sigui, que no pugui interessar els alumnes que el professor és home de vocació i té el secret d'animar la seva ensenyança; i que no hi ha, d'altra banda, matèria d'estudi, per distreta i interessant que sigui, que no pugui fer badallar d'avorrimient els alumnes quan el professor no sap el seu ofici o per raó d'incompetència o per manca d'aptituds pedagògiques. Entre les hores d'avorrimient que tots hem patit en els cursos de la segona ensenyança qui no recorda, per exemple, les de les classes d'història, o les de filosofia o de gramàtica castellana o les d'història natural, si el respectiu professor no estava a l'altura de la seva missió? Es ben cert que no cal acudir al record de les classes de grec o de llatí per formar-se una idea exacta del que és l'avorrimient elevat fins a la nyonya. De fet, no hi ha ensenyança àrida ni pesada quan el professor uneix a la seva competència i al seu domini de la matèria, el secret d'encoman-

nar als alumnes el seu entusiasme per la seva especialitat i sap donar a les seves lliçons una forma viva d'exposició. Quan un professor competent té la ciència en el seu cap, i no en els llibres, el seu ensenyament serà viu, i per consegüent, interessant,

qualsevulla que sigui la matèria de la seva especialitat.

La tercera objecció, referent a la inutilitat dels estudis humanístics, mereix ésser examinada amb detenció. Em parlarem en l'article següent.

MANUEL DE MONTOLIU

L'organització corporativa agrària

Glossant un decret

II

N'hi ha prou amb llegir el decret de 12 de maig per a fer-se càrrec que el pensament dominant en redactar-lo fou el d'aplicar a l'agricultura l'organització corporativa aplicada de la indústria. En efecte, en el preàmbul, es manifesta clarament que aquesta disposició ministerial ve únicament a estendre al camp els beneficis que el Ministre entén que ha reportat dita organització a la fàbrica i al taller.

I precisament aquesta és la que nosaltres entenem equivocació fonamental del decret. La diferència entre la vida social del camp i la vida social de la indústria és tan gran que quasi bé pot dir-se que tot sovint són valors antitètics els que predominen en l'una i en l'altra. Dins ço que podríem anomenar la vida moral, encara els elements de confiança, de bona fe en els tractes, de tradició i de moralitat en el compliment de l'estipulat, podem trobar-los en el camp; sortosament encara no és tot perdut dins d'aquesta esfera. En canvi, en la indústria, tot allò que no siguin contractes estrictes, compliments estrictes dels valors legals, no és res. L'esperit moral familiar, de bona fe, que en l'agricultura entra en els tractes, en la indústria resta absolutament absent, quasi bé ja desconegut.

I no és cert que aquesta diferència ha de portar conseqüències necessàries, que s'han de traduir en la vida social, que no encaixaran mai bé dins un criteri d'uniformisme que pugui imposar-se amb una regulació paritària?

La millor prova d'això la tenim en la realitat actual, sobretot dins la nostra terra. Quan i com s'han produït en el camp els conflictes que s'han produït en la ciutat (i qui diu ciutat diu indústria)? És veritat que les masses proletàries de la indústria no hi són en l'agricultura; però això no impediria la vaga en el camp. Si aquesta, sortosament, no s'ha produït, ha estat degut a l'esperit predominantment moral encara dominant en el camp (amb tot i les seves minves en els temps darrers), esperit que manté el vincle moral suficient encara per a resoldre conflictes i llimar contactes aspres i excessivament durs.

Ara bé, aquest esperit, tot ell amarat de sentit cristià, s'enlairarà o s'enxiquirà amb la nova estructura corporativa de les forces agràries? No cal pas tenir dots de profeta per a creure que, si aquesta disposició ministerial té èxit, la gent inadaptada (que en el camp hi és com a tot arreu) procurarà treure partit de les atribucions dels nous organismes per a procurar reduir a fórmules jurídiques, escrites, tots aquells tractes i condicions d'explotació de la terra

que avui es conserven i modifiquen dins l'ambient amistós de la tradició, de la relació quasi bé familiar, de la concòrdia filla de la bona fe. I ja en aquesta esfera estrictament jurídica, cada cop que el conflicte vingui, cada cop que la qüestió es produeixi, el funcionament dels nous organismes posarà una barrera entre un i altre contractant, barrera que haurà d'impedir les solucions amistoses i morals que fins avui es trobaven. I dels qui restaven amics ara, en restaran enemics en endavant.

Tota disposició legal ha de venir en el precís moment en què es necessita perquè la mateixa produeixi els beneficis que hi ha lloc a atendre'n. Quan la disposició ve fora d'hora, quan la disposició és extemporània, en lloc d'ésser beneficiosa és pertorbadora. Era aquesta l'hora d'estructurar l'agricultura en una organització corporativa? El lector, que en aquesta terra nostra no recorda una vaga agrícola seriosa, que no troba problemes en el camp (llevat algun com el de la *rabassa morta*, que comprèn una petita àrea dins l'agricultura de Catalunya i encara és problema més artificiosos que altra cosa) que facin necessària una intervenció forta d'organismes adequats, pot demanar-se: no hi pot haver el perill que aquestes organitzacions vinguin a convertir-se en tot el contrari d'allò per què han estat creades?

Consideri's que si l'organització corporativa creada ha de tenir eficàcia en l'agricultura, cal tot seguit procedir a formar entitats obreres, ja que les existents ho són en petitíssima part. De l'estadística d'associacions agràries que ressenyàvem en l'article primer, resulta que el nombre d'aquestes existents a Espanya és de 7.678. Però aquestes entitats es destrien en Cambres agrícoles, no obreres; Comunitats d'agricultors, propietaris, Federacions agràries i Sindicats agrícoles, formats en la seva gran majoria de propietaris; Caixes rurals, on el treballador assalariat solament, no hi entra. I al costat d'aquestes, quin nombre d'associacions merament obreres hi ha? Segons les mateixes dades oficials, 378 associacions; moltes de les quals segurament no existents o existents amb una vida molt minsa.

I què signifiquen aquestes 378 associacions obreres al costat de les 7.678 associacions d'agricultors no estrictament obrers? Com és possible establir i cercar equilibris entre elles? D'una sola manera; procedint a crear associacions agrícoles obreres solament en els llocs on no n'hi hagi, per així tenir un element d'equilibri entre les entitats patronals i aquestes. Però llavors, tindrem, primer, que aquestes associacions resultaran artificioses, ja que el sol fet de no haver nascut indica que cap activitat no les ha reclamades fins ara; i, en segon lloc, no ens exposem a què aquestes associacions que neixin amb el sol fi d'estructurar organismes de caràcter social, vinguin a plantejar problemes socials on no n'hi ha, ja que alguna finalitat hauran d'acomplir per a justificar la seva existència?

JOSEP M. GICH

Notes volanderes

Les festes del Corpus a Barcelona pot dir-se que duren tot el juny, el mes més formós de la nostra ciutat. És una joia contínua el mes de juny.

El nostre Corpus no té la fama que es mereix. No hi ha dia sense processó, totes ben sumptuoses, i si al gros públic li fos fàcil presenciar les processons de convents i collegis de monges, quedaria embadalit, i la fama del Corpus barceloní traspassaria les fronteres. Cal veure-les.

Algunes ciutats eucarístiques, com València i Granada, criden molts forasters al seu renomnat Corpus, fent-lo objecte de propaganda turística. Hom no sap si peca d'irreverència tal fet, però bo és que se sàpiga la magnificència dels cultes que es reten al bon Jesús Sagramentat en capitals, per exemple, com la nostra.

Tanmateix pequem de modestos en parlar de la Barcelona religiosa. La nostra ciutat té tanta raó com les dues esmentades al títol august de ciutat eucarística.

A propòsit de turisme val a dir que cada any marca un avenç en les condicions turístiques del nostre país. Facilitats i comoditats noves en les comunicacions, hotels nous, renovació dels antics, serveis acurats... Però ço que més estima el turista, i molt més si és estranger, és una cosa que és a l'abast de tots els propietaris de fondes i hostals: la netedat.

No hi ha cap persona de gust, mitjanament educada, que no prefereixi una cambra ben neta per senzilla que sigui, a una altra de sumptuosa però poc neta.

La netedat i l'ordre predominen sempre. I si voleu saber fàcilment el grau de netedat d'una posada qualsevol fixeu-vos en el lloc més íntim. És un termòmetre que no falla...

C.

Del món del treball

A Grècia es declararen en vaga cinquanta mil treballadors de les fàbriques de tabac perquè hom no els augmenta el sou un deu per cent.

El govern d'Austràlia ha processat el líder socialista Garden acusat de coacció moral en la vaga general de cuiners de la marina mercant que immobilitzà per uns dies el tràfec marítim australià.

S'està reglamentant el servei de vigilància dels passos a nivell per tal que els seus humils servents puguin fruit de la jornada normal i de les festes de precepte.

En l'actual Conferència del Treball de la S. N. a Ginebra el director de la O. I. T., Albert Thomas, ha presentat un documentat informe donant lloc a diverses discussions, especialment en ço que es refereix a la jornada de vuit hores, que és el cavall de batalla avui dia en el món del treball.

Parlant d'aquesta qüestió el delegat dels patrons francesos manifestà que el conveni fou prematur. Traçà en línies generals el programa patronal, o sigui la ratificació dels convenis concernents a la protecció de la dona i dels nens, qüestions d'higiene, assegurances socials i allotjament.

Encara està lluny la conformitat general respecte la duració del treball diari en el món obrer, i és de desitjar que l'acord vingui madurament i amorosament estudiat.

A Ginebra els representants obrers de la Conferència internacional del Treball, de l'Argentina, Uruguai, Cuba i Brasil, procedint en nom de llurs organitzacions respectives, han decidit constituir a Buenos Aires, sota els auspicis de la Confederació del Treball argentina, una oficina de caràcter permanent, destinada a mantenir i estrènyer les relacions entre les organitzacions obreres dels països de l'Amèrica llatina.

La dita oficina tindrà per principal objecte mantenir un contacte permanent entre les organitzacions obreres i a més, i això d'una manera especial, preparar la celebració d'un Congrés entre els seus representants, per a definir l'orientació a seguir en l'esdevenidor.

Els fundadors del dit grup afirmen que això no té per objecte provocar cap divisió entre els organismes obrers de llengua espanyola. Declaren que accepten les directives de la Federació Sindical d'Amsterdam.

Cal cridar l'atenció respecte la propaganda socialista universal que es fa des de l'Oficina Internacional del Treball a Ginebra.

Aquesta iniciativa, sots pretext d'acció natural obrera, va directament encarrilada a l'organització socialista en els països allí representats.

Els governs, o millor dit els seus representants, sembla que dormen a Ginebra. Bo és protegir els obrers, però és molt dolent fer-ho en profit del Socialisme.

El líder socialista Largo (es perd de vista) Caballero, que tant de bo té en les esferes oficials d'Espanya, ha conquistat a Ginebra la Secretaria de la Unió General de Treballadors. A més ha estat nomenat membre de la Junta Administrativa de l'Oficina Internacional del Treball que presideix el socialista Albert Thomas.

Com s'hi arregla per llarg que sigui, Largo Caballero per a tenir a Madrid i a Ginebra, tants de càrrecs i de sinecures?

Un diari de Madrid ens assabenta que Fabra Rivas, el conegudíssim sindicalista, ocupa un càrrec preeminent en el Ministeri del Treball, a Madrid. Així es llimen les ungles a la ferra segons una dita vulgar.

Sembla que va per bon camí la solució de la vaga de Manresa.

Degeneració — Renaixement

Unic remei

Afirmàvem que per la regeneració social convenia conquistar la joventut per mitjà d'una sòlida formació cristiana, car és difícil reconquistar els adults apartats de l'Església, i que per aconseguir-ho urgia la formació d'Educadors apòstols que l'alimentessin constantment amb el *Pa Evangèlic* i amb el *Pa Eucarístic*, que és el remei que dona l'Església infal·lible, per la restauració de la societat.

Es dir, que s'ha de formar una joventut catòlica, ben formada en Crist i per Crist, a les ordres de l'Església, per regenerar al món.

L'únic remei és tota la veritat catòlica, intacta, per la formació d'un nou món catòlic, car l'actual està corromput, paganitzat i se li ha de renovar la sang començant pels infants.

Educadors apòstols

Aquest gran miracle el poden aconseguir els *Educadors apòstols* en unió amb Jesús, i imitant a Jesús: aquest és el secret, el gran miracle dels dotze apòstols que aconseguiren convertir el món pagà en cristià; i per no anar tan lluny, podem imitar a Sant Francesc Xavier, al Sr. Rector d'Ars, i tenim aquí a Catalunya el Venerable Pare Claret i molts altres que podríem esmentar.

La societat és tal com són els educadors socials, pares, mestres, escriptors, polítics, sacerdots i catequistes: quinà responsabilitat més terrible!

Ja que els catequistes són els especialment dedicats a l'ensenyança de la religió, de la ciència de Déu, els que han de procurar una ben sòlida educació cristiana a les noves generacions, convé fer-se ben bé càrrec de les qualitats que han de posseir, per complir tan elevada missió, segons aconsellen l'Església i la pedagogia catequística. Poden ésser sacerdots o seglars, ésser formats o formar-se ells mateixos.

És evident que els mitjans que han d'emprar han d'ésser els mateixos que per restaurar la humanitat emprà Jesús, el gran Catequista, l'Educador més perfecte que ha existit i existirà.

Jesucrist ha d'ésser el Centre, el Model, l'Ideal del Catequista, Jesucrist ha de penetrar i banyar l'ensenyança de la religió, ha d'ésser el vent que mogui, la saba que circuli, el llevat que faci fermentar.

En quin llenguatge?

Perquè l'ensenyança de la religió resulti una veritadera transfusió d'esperit a esperit, de cor a cor, perquè es gravi vivament i profunda en l'enteniment i en el cor dels deixebles, ha de comunicar-se íntima-

ment per mitjà de la paraula ben expressiva, ben intel·ligible.

Qualitats

A l'educador l'ha de moure un amor sobrenatural, una fe vivíssima, per poder-ho comunicar als altres; estar ple de Jesús per fer-lo néixer en les ànimes, per assentar sòlidament els fonaments de la religió, ha de posseir el que ha de transmetre. Ha de conèixer, sentir i viure ço que ensenya, donar l'expressió convenient a les paraules i gest, convençut de la sublimitat de l'altíssima missió apostòlica que exerceix, car és missió divina la de fer arribar a les ànimes la sang de Crist, la de cooperar amb Jesucrist a l'evangelització dels pobles, a la salvació de les ànimes redimides per Crist, fer conèixer i estimar a Jesús per anar al cel a estimar-lo per tota l'eternitat!

Totes les ciències dels homes serveixen sols per aquesta vida, i sols la *ciència de Déu*, la ciència de la religió practicada, serveix per la eternitat. Es pensa poc, es pensa superficialment, es perd el temps en coses banals i no es pensa en la cosa essencial que és la salvació de l'ànima; pel cos hi ha temps, però no n'hi ha per l'ànima; som cecs i sords per allò que ens convé, som cristians d'aparença, el nostre cristianisme és aparent i la nostra cultura falsa.

Més qualitats del catequista.

L'educador catequista ha de tenir zel, serenitat, dignitat, fortalesa i amabilitat. Com Jesús ha d'estimar a les criatures i atreure-les.

Res més gran i més útil que ensenyar bé i aprendre bé el Catecisme, que és ensenyar a conèixer i estimar Déu, i afermar sòlidament els fonaments morals, religiosos i socials, procurant la viva assimilació en l'ànima i en el cor dels deixebles transfonent el que s'ensenya, en la qual cosa està el mèrit i l'efecte.

El catequista ha d'estar ple de Crist, ha de portar foc cristià per encendre als altres i com més penetrats estiguin de Jesús, més foc, més força, més amor, més llum treguin del Sagrat Cor, més posseiran el secret de la transfusió de la religió.

Repetim-ho: el catequista, per mitjà de l'estudi, de l'oració i de la Comunió s'ha d'anar formant pel seu elevadíssim càrrec, s'ha d'anar omplint l'esperit de Crist, penetrar en el Sagrat Cor de Jesús i treure'n llum, amor, zel, entusiasme, fe viva d'amor per comunicar-ho als seus deixebles, perquè sols en Jesús estan les fonts i les forces de la vida cristiana. Per comunicar vida, s'ha de beure en la Font de la Vida, vivificar-se amb la Vida i arborar-se en l'Amor. La font l'obre la clau del Sagrari. El món es mor de fred, d'egoisme i de sensualitat, i el remei únicament el té Jesús Eucarístic.

J. R. R.

Opinions d'altri

De La Veu de Catalunya:

Voltaire. *Càndid*. Trad. de Carles Soldevila. (Biblioteca "Univers").

No sé quantes foren les raons que allegà el senyor Soldevila en un "Full de dietari", per tal de demostrar la conveniència de donar al nostre públic una traducció del *Càndid*, de Voltaire. Hem tornat a llegir, després de molts anys, aquesta cèlebre novella, i sota la impressió de la seva nova lectura vull oposar a les del traductor les raons que desaconsellen la publicació d'aital obra en la forma com ha estat realitzada. La primera raó és que el *Càndid* de Voltaire, salvant tots els respectes que pot merèixer sota el seu aspecte de la tècnica literària, és una obra que no pot exercir en el nostre poble, i sobretot en el nostre jovent, sinó el més lamentable i funest efecte desmoralitzador. Tot el llibre és la riota més cínica de la idea de la Divina Providència que mai hagi sortit de llavis humans. *Càndid* és, en bloc, una horrenda blasfèmia, amanida amb plagasitats i rialles de la més baixa estofa. ¿Què poden aprendre els nostres joves en aquest llibre sinó la desesperada filosofia del pessimisme? ¿Què poden aprendre en un llibre en què es presenta l'esperit humà orfe de tota virtut i de tots els seus nobles instints? ¿Què hi poden aprendre més que el tedi i el fàstic de la vida i per contracop el desig de cercar el plaer sense fre i sense escrúpols? Cal no posseir el més elemental instint de conservació individual i social per no veure que la lliçó moral que resulta d'aquest llibre ha d'actuar com un tuixec corrosiu en una societat, com la nostra, abrandida per un generós anhel d'afirmació constructiva i ordenadora, i freturosa com mai de caràcters moralment sòlids en els quals pugui assentar-se fermament una noble cultura col·lectiva.

La segona raó és tan greu com la primera. No sols la tesi del llibre és eminentment immoral i dissolvent, ans ho són encara els procediments i mitjans que empra l'autor per a justificar la seva monstruosa tesi. Es una conclusió falsa, treta a gratient de premisses mentideres i calumnioses. No hi ha capítol d'aquest llibre on la veritat no resulti falsejada, on no salti el vil esquitx de la calúnnia, contra la moral cristiana, contra l'Església catòlica. Voltaire remena amb la més repugnant despreocupació tota la sutzura dels baixos instints de l'home per tal d'emascarar-ne totes les manifestacions del sentit religiós. Es realment diabòlica la despesa d'enginy i talent feta per Voltaire en aquesta obra per presentar al públic el sentit religiós com una pura imbecilitat, digna solament de mofa i de menyspreu. Bastaria aquesta obra per convèncer-nos que en literatura universal no hi ha hagut escriptor tan profundament irreligiós com Voltaire. Ell, tan intelligent, al dir dels seus admiradors, demostrà no tenir gota de comprensió per tots els aspectes profunds de l'esperit humà; i davant d'ells no sabé fer altra cosa que recórrer a la imbecil rialleta de l'impotent i a la grollera calúnnia del despitat. *Càndid*, obra representativa d'aquesta essencial irreligiositat del seu autor, ferirà sempre, com una sageta emmetzinada, el sentiment catòlic pel cinisme repulsiu i l'escandalosa mala fe que inspira els pretextos del sarcasme desenfrenat de Voltaire. Crec que aquesta és una raó poderosa per no publicar la seva traducció en un país, com el nostre, de majoria catòlica.

Però encara em queda una tercera raó. El lector vulgar i indocumentat, que fàcilment es contagiarà de la histèrica rialla amb què l'autor acompanya l'exhibició de tantes turpituds i obscenitats, es troba incapacitat per comprendre l'aspecte, potser, més interessant i instructiu, que té el llibre. Aquest, en el fons, no és sinó una rèplica, en forma novellada, a l'optimisme filosòfic de Leibnitz, a la seva doctrina de l'Harmonia preestablerta. Qui no estigui en antecedents de les polèmiques filosòfiques que provocaren la tesi i la composició del *Càndid*, no en podrà copsar el més mínim fruit d'instrucció. I ara digueu-me ¿qui pot creure útil i convenient per a la nostra cultura fer d'una obra semblant — en el fons, una tesi històrica de filosofia, i en la forma, una expansió de sarcasme obscè i calumniós — una edició eminentment vulgaritzadora i a l'abast de totes les butxaques, un llibre de quiosc de 1'50 pessetes? ¿Està segur el traductor de l'eficàcia educadora

que en aquestes condicions de publicació pugui tenir el *Càndid* en l'esperit dels seus modestos compradors? ¿No tem que en la immensa majoria dels lectors restarà encastat solament el fang de la calúnnia, la fel de l'iniic sarcasme, la femta de les vils obscenitats, mentre s'esvairà la petita lliçó d'història de la filosofia que el llibre porta amagat en les seves pàgines? Hauria valgut la pena que el traductor s'hagués fet aquestes reflexions abans de posar-se a la tasca. Mal guany per la literatura catalana ha estat aquesta traducció, que amb tota sinceritat lamentem i contra la qual amb tot el nostre cor protestem.

M. de Montoliu

Diada de la Premsa Catòlica

La Junta Diocesana d'Acció Catòlica ha publicat, amb motiu de la pròxima festa de Sant Pere i Sant Pau, una oportuna i vibrant Circular recomanant als catòlics diocesans la protecció més decidida a la Bona Premsa.

Entre les raons que exposa, hi ha cites com la del Cardenal Mercier que incita a fer qualsevol sacrifici per tal de promoure la vida de la premsa catòlica. "En la meva diòcesi — diu el famós Cardenal —, s'està construint un temple, però si em diguessin que no podia fundar-se un periòdic catòlic per falta de mitjans materials, suspendria les obres del temple i donaria el diner pel periòdic catòlic".

Si apliquéssim el cas a Barcelona, on, gràcies a Déu, tants de temples luxosos s'edifiquen i no hi ha un cèntim per a la fundació d'un diari independent catòlic, ens enristiríem massa. Val més alçar els ulls al Cel i pregar a Déu, per intercessió dels Sants Apòstols, que ens illumini a tots i faci fructificar la Bona Premsa, i convertir la premsa dolenta.

La pròxima diada de Sant Pere i Sant Pau ens dirà si són arribats els temps de la comprensió i de l'acció catòlica.

Ramon Muniesa

En plena joventut, als 34 anys, ha passat a millor vida el nostre benivolgut company i amic dilecte, En Ramon Muniesa Andreu, que per alguns anys treballà ardidament al nostre costat en Acció Popular i en les files de la Joventut Social, filial d'aquesta.

En Muniesa era home d'arrelades conviccions catòliques i de molta empena i cap molt clar, distingint-se en les qüestions econòmiques, que dominava.

Era apoderat d'una important casa comercial catalana, la qual cosa no el privava d'estar al corrent del moviment de les idees i les lluites modernes i d'escriure en les nostres publicacions articles ben remarcables.

Preguem a Déu per la seva ànima que, piadosament pensant, ja fruit de la beatífica visió, i per la seva afligida família, a qui el Senyor aconsoli i protegeixi.

El deure del bon catòlic és afavorir la premsa que defensa la causa de Crist.

FETS DE LA SETMANA

Les discrepàncies entre *El Debate* i el cap visible del Govern han constituït la nota política de la setmana, de la qual hem de suposar ben assabentats els nostres lectors. L'article de l'apreciat col·lega en el qual molt hàbilment i serena varen ésser exposades aquestes discrepàncies, fou contestat degudament en el mateix número del diari madrileny per l'infatigable i oportunista Marquès d'Estella, que ja ens té acostumats a aquests cops d'efecte polítics. La matèria tractada en els dos documents és de gran interès, però més de procediments que de principis, encara que cal tenir present que en política de vegades els procediments tenen més importància efectista i efectiva que els principis. Qui se'n cuida d'aquests avui dia!

L'herència de l'actual Gabinet que fa pocs dies semblava oberta, ha tornat a tancar-se amb pany i clau, però no per això deixen de parlar-ne els diaris polítics. *El Socialista* manté que el seu partit és l'únic que ha sobreviscut a la desfeta de tots els altres, però l'òrgan del Govern sols considera viable el partit de la U. P. que *El Debate* i altres periòdics estimen sense contingut substancial. Emperò, l'amo del galliner discrepa de tots i assigna al partit de la U. P. la condició d'hereu forçós, si bé a llarg termini.

No cal encaparrar-s'hi massa, tractant-se de política i de quinquennis, més que més després del discurs que, bo i convalescent encara, pronuncià recentment el Marquès d'Estella al Ministeri de la Guerra impressionant una pel·lícula parlada destinada als espanyols d'Amèrica. Segons l'extracte permès per la censura, Primo de Rivera digué que "Espanya, lliure de la política d'antany, oblidava cada dia més els seus procediments i es preocupava sols del seu positiu progrés i del seu gran prestigi davant del món, i avançava en tots els ordres de la vida amb pas ferm cap a un esplèndid i ben guanyat esdevenidor."

Parlà de la unió ibero-americana, dels corrents de compenetració cada dia més accentuats entre tots els pobles que poden formar aquesta poderosa federació de raça i terminà amb paraules d'optimisme i de fe pels alts destins de la Pàtria.

El conflicte miner d'Astúries preocupa seriosament al Govern per la contraposició d'interessos que hi lluiten i la pèssima situació del mercat huller a tot arreu. Per ara la caritat manté infinitat de famílies obreres i soluciona de moment la crisi que ja fa massa temps que dura.

La qüestió xinesa ha entrat en una fase interessantíssima. Possessionats de Pequín els sudistes, el primer que han fet és proclamar la unitat intangible de la grandiosa i milenària nacionalitat de la Xina i la seva plena sobirania. Tots els vells Tractats depressius han estat abolits. L'immens imperi oriental, fins ara patrimoni exuberant dels pobles forts (Anglaterra, França, Japó, etc.), ha reivindicat la seva independència. Xina pels xinesos! Aquest és el crit dels vencedors, que ja es van confonent amb els vençuts i prompte serien tots uns si no fossin les potències ocultes...

Altra conseqüència important del triomf dels sudistes ha estat la proclamació de Nanquín com a capi-

tal de la nació xinesa. Pequín i Tientsin constituïran districtes autònoms.

El nou govern xinès farà política anticomunista.

L'expectació que regna arreu del món davant d'aquest canvi de l'immens Estat oriental és enorme. Afecta incomptables i incalculables interessos, i porta a dins una transcendència que verament imposa. Ara bé; a Xina les coses no porten gaire pressa; tenen una marxa solemnia. A poc a poc es va lluny, però caminant a poc a poc no es sol caure ni fer caure. Volem dir que no són de témer resolucions violentes ni situacions catastròfiques.

Aquells que ja canten el *De profundis* als dominis europeus de l'Àsia, evidentment s'han avançat als esdeveniments; però només que avançat...

Altrament el govern francès acaba de resoldre's a estabilitzar el franc. Es una mida digna de França. Per fi ha emplenat d'or les caixes del Banc oficial i ha preparat l'esperit públic de tots els partits. Es una empresa nacional exemplar.

La formació del nou gabinet alemany té un procés molt laboriós. Lluiten allí partits poderosos d'una dinàmica social de la qual aquí no hi ha idea; però, a més, en el fons del fons, lluita el gran problema de vida o mort de les societats modernes: el problema escolar. Les transaccions s'imposen, en països com la Germània, en tractar d'aquesta vital qüestió, però ai dels pobles cristians que la menyspreïn, com Espanya, v. g.!

L'espectacle de solidaritat humana i cristiana confraternitat — que ja remarcàrem adés —, donat per les angoixants peripècies de l'expedició Nobile al Pol Nord, ha continuat fent glatir noblement els cors dels homes en totes les latituds. La premsa n'és un fidel ressò, i hom se sent orgullós en llegir-la i es pregunta sorprès com fou possible la Guerra Gran en mig d'una societat que així sent i així obra davant el perill d'uns quants germans, per nobles, arriscats i generosos que siguin. I en veure com de tot arreu es llencen als espais tenebrosos i glacials oferint llur vida pel rescat homes que no tenen cap deure personal per a salvar-los, hom se sent corprès, entusiasmada, adalerat, sense ganes de pensar en res més, i pregant a Déu per tots ells.

J.

Espurnes

M. Lon, de la Legió d'Honor, ex-ambaixador de Xina a Europa, Ministre Director de l'Escola Diplomàtica de Xina, en quedar-se vidu, ha entrat com novici a l'Abadia de Pares Benedictins de Lophen.

El dia que podrem conèixer, exactament, els fets de Mèxic, podrem veure ben clar la influència que el protestantisme ha exercit en llur desenrotllament, essent, moltes vegades, per no dir sempre, un perfecte aliat de la Maçoneria que dirigeix i fa executar els actes que hom plora, i dels quals són víctimes els nostres germans catòlics del noble país mexicà.

Noticiari

Espanya

El nostre company Civera i Sormani donarà, diumenge vinent, una conferència a Vilanova en representació de la secció de premsa de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica.

El dia de Sant Pere, donarà una altra conferència a l'estatge de la Congregació mariana de Sabadell sobre el tema: "Sant Lluís guiatge de la joventut".

—Amb motiu del vintè aniversari de la fundació de l'Institut Nacional de Previsió, s'ha publicat un grapat de números que és bo conèixer. Els afiliats als segurs que té establerts són:

174,132 de L. subsidiària.

397,828 nois.

2,963,570 obrers en el Retir Obligatori.

17,854 en el règim de millores.

Durant aquest període s'han pagat:

416,704 pessetes per dots infantils.

1,116,332 per pensions de L. subsidiària.

36,802 per pensions d'invalidesa.

1,792,050 per subsidis de maternitat.

2,304,550 per pensions del Retir Obrer Obligatori.

—De R. O. es concedeix a la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Mataró, una prima del 20 per cent del capital aproximat a les 33 cases barates de la seva propietat, situades a l'Eixample de Mataró, la prima de les quals importa en total 106.916 pessetes.

—El Patronat de l'Habitació, creat per a resoldre pràcticament el gran conflicte cívic i moral de les barraques, ja té l'autorització municipal per a emetre l'emprèstit necessari.

—Mossèn Josep Gudiol, conservador i providència del famós Museu diocesà de Vich, ha rebut del Cardenal Gasparri una carta de felicitació per la seva obra *Els Primitius*, en nom del Pare Sant, que és com la consagració de les fecundíssimes activitats de Mossèn Gudiol culminades adés en aquesta obra cabdal.

Rebi també el modestíssim i eminent sacerdot vigatà les nostres més corals felicitacions per tan alta distinció.

—Es força interessant l'Exposició de Goigs que ha organitzat el grup excursionista de la Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç.

Mossèn Francesc Baldelló presidí l'acte inaugural i donà una notable conferència sota el tema "Els Goigs. Notes històriques. Els seus diversos aspectes".

—Les excessives pluges d'enguany han compromès la pròxima collita en moltes comarques.

—El Ministre d'Hisenda projecta un Congrés internacional bancari a Barcelona per l'any pròxim.

—El Centre Moral del Poble Nou ha inaugurat un esplèndid Consultori Mèdic que està cridat a fer molt de bé en aquella densa barriada obrera de la qual la benemèrita i degana entitat social-religiosa és, anys ha, un bon Consultori Moral.

—Segons dades estadístiques la propera collita de gra cobrirà amplament totes les necessitats d'Espanya. El temps no és tan favorable, però, com fóra de desitjar ara.

Estranger

L'Union féminine civique et sociale de França ha celebrat el seu Congrés anyal amb assistència de més de tres mil senyores. L'enquesta que abans espargí per tota França respecte a la qüestió de la família (que és una qüestió que no deuria ser-ho), ha provat quines arrels més profundes té en el poble francès la institució familiar i com és una minoria insignificant, però audaçíssima, la que ha provocat la llei del divorci que tants de mals ha causat a la nostra nació germana. La U. F. C. S. està entusiasmada amb l'èxit de les seves propagandes. Val a dir que treballa de valent a favor de la combatuda família francesa.

—A Lima, capital del Perú, es prepara per a últims d'any un gran Congrés hispano-americà.

—El govern rus, que s'apoderà violentament de tota la propietat urbana llençant a la més horrida misèria els seus propietaris, ara es troba incapaç de conservar les cases en bon estat i de fer-ne de noves per tal de fer front a la crisi de l'habitació cada dia empitjorada. Ara convida els capitalistes a construir cases noves, però com que tothom està escarmentat, ningú no l'atén, fent-se el problema insoluble.

—La Federació Nacional d'Instituts Femenins d'Anglaterra ha organitzat recentment una Exposició del treball a domicili en la qual figuraven productes de tot llinatge, des dels més camperols fins els més aristocràtics. La F. N. I. F. és una institució que deuria propagar-se a tot arreu.

—Segons noves oficials, el govern dels Soviets féu remesa de quatre milions de rubles als comunistes alemanys per ajudar-los a l'èxit que han obtingut a les últimes eleccions.

Aquesta persistent i pròdiga intervenció del bolxevisme rus en la política particular de totes les nacions solament és contrarestada per la Gran Bretanya. Si tots els governs la imitessin...

El govern rus s'ha vist precisat a recollir en una província relativament còmoda els nens abandonats que pullulen arreu plens de misèries de tota mena.

—El govern anglès busca els fils per on trameten els Soviets russos diners als comunistes anglesos, disposat a trencar-los per sempre més.

—El govern dels Soviets està decebut per les falles que va notant en l'administració pública. No hi ha un pam de net... Ell s'ha rigut de la moral, i ara la immoralitat es riu d'ell.

—Els funcionaris d'immigració dels EE. UU. preparen un reglament que entrarà en vigor el dia primer de juliol, en el qual s'estipularà que tots els immigrants han de posseir documents d'identitat proporcionats pels cònsols nordamericans dels llocs d'embarcament. Aquests documents contindran el retrat de l'immigrant i àdhuc la descripció de les seves principals característiques físiques.

Aquest número ha passat per la censura governativa

CATECISME

DE ES GLÒRIES
DE MARIA SANTÍSSIMA

PEL
RVND. P. GREGORI DOMÍNGUEZ,
REDEMPTORISTA

TRADUCCIÓ DE
VALENTÍ MARTÍ, PREV.

FOMENT DE PIETAT CATALANA
DURAN I BAS, 11
BARCELONA

LA BIBLIA

DE
MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Unicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

LES GRANS INDUSTRIES

FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)

BARCELONA

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 expedicions a l'any.
LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó		12 expedicions a l'any.
" a Filipines		3 expedicions a l'any.

Servel tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.—Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

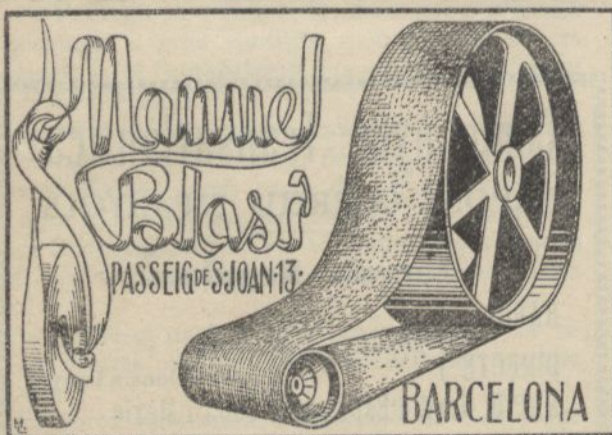
COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

URALITA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO

ATENES A. O.—PROVINCIA. 187